

„I Jesu Navn gaa vi til Bord,
 At spise, drikke paa hans Ord,
 Dig, Gud, til Ære, os til Gavn,
 Saa faa vi Mad i Jesu Navn!“

Der blev i Begyndelsen spist i Tavshed. Man hørte kun Hornskeernes Skuren mod Lerfadene og den slubrende Lyd af de mange Munde. I Særdeleshed lod Søren Røgter høre livligt fra sig. Han holdt i sin venstre Haand et Stykke varmt Flæsk, som han hyppig dyppede ned i Saltkoppen og mellem hver Skefuld Suppe gav sig til at sutte paa.

„Er der ingen af jer, der idag har hørt noget nyt inde fra Rigsdagen?“ spurgte Emanuel, da den værste Sult var stillet. „Du, Søren? Du plejer jo van at være vel underrettet om Politikens Gang.“

„Aa ja, et og andet hører man jo immer,“ svarede Søren med sit uhyre Gab fuldt af Mad og løftede Øjenbrynene under et Forsøg paa at give sig et hemmelighedsfuldt Udseende. Han var Morbroder til en af Rigsdagsmændene og galdt i denne Egenskab for et Orakel i politiske Sager. „Jeg tænker, vi snart kommer til at age til Staden alle ihov.“

„Du mener en Opløsning af Tinget . . . nye Valg, hva’? Skulde Regeringen virkelig ville forsøge det Middel endnu en Gang? Hvad skulde det egentlig hjælpe?“

„Aa nej . . . men det var vel heller ikke for tidligt, at den menige Mand fik et Ord at sige her i Landet.“

„Nej, deri har du Ret! Det skulde være sket for længe siden, saa var meget af Tidens Bitterhed sikkert undgaaet. — — Naa, skal vi saa sige Tak for Mad,“ sagde han, da han saae, at alle var færdige med at spise. Endog Søren havde tilsidst lagt Skeen fra sig efter først omhyggeligt at have slikket den ren og af-tørret den med sin Tømmelfinger.

Der blev atter bedt en kort Bøn, hvorpaa hver gik til sit.